

LBRIS | We know
LUCY SCORE

CAVALERUL
fără
DE ONOARE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

Era cea mai oribilă petrecere de logodnă. Candelabrele de cristal decorate cu foiță de aur și hectarele de marmură italiană din sala de bal Grand Terrace nu puteau ascunde faptul că petrecerea care era în toi era un dezastru. Din punctul ei de observație de pe balconul care înconjura sala de bal a hotelului, Frankie putea să vadă totul.

Cavalerii de onoare, îmbrăcați în costume Armani și Brioni, erau foști colegi de frăție, al căror destin era să-și petreacă viața retrăind zilele de glorie ale studenției. Conturile lor din bancă erau suficient de grase încât să îi scoată din orice belea.

Domnișoarele de onoare erau și mai și. Toate erau în căutarea soțului cu numărul doi, sau chiar trei în cazul lui Taffany. Ținta lor erau bărbații dispuși să încheie contracte prenuptiale avantajoase și să le pună la dispoziție un iaht în Saint Tropez.

În opinia lui Frankie, totul era un adevărat circ. Era însă dispusă să facă aproape orice pentru mireasă, inclusiv să își susțină prietena cea mai bună într-o reprezentație ridicolă care costase 350 000 de dolari. Pru și Chip erau perechea perfectă din Upper West Side. Fuseseră împreună în timpul studenției și se regăsiseră ceva mai târziu. Iar Frankie era mai mult decât încântată să se implice în evenimentul lor special și extravagant.

Dacă petrecerea de logodnă era un indiciu despre cât de fabuloasă urma să fie nunta, Frankie nu era sigură cum

avea să se descurce în Barbados o fată săracă și spirituală din Brooklyn, cu păr bogat, dându-și coate cu crema societății. Pentru Pru era însă dispusă să încerce.

În plus, avea acum ocazia să caște mai bine ochii la cavalerul de onoare. A luat un pahar de șampanie de pe o tavă, făcându-i cu ochiul ospătăriței care se apropiase de ea lângă balustradă. L-a zărit pe Aiden Kilbourn în partea opusă a sălii. Impecabil, distant și frumos ca un zeu.

— Nu-mi vine să cred că am obținut slujba asta, a șoptit Jana, ospătărița. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să am șansa să îl văd pe Cel Mai Râvnit Burlac din Manhattan în persoană, cu atât mai puțin să îl servesc cu șampanie!

— Ai grijă să nu verși ceva pe el, Jan, a avertizat-o Frankie.

— Adică să nu fac vreo gafă à la Frankie, a rânjit Jana.

Frankie a ridicat din umeri.

— Tipul m-a ciupit de fund. Ce era să fac? Să nu-i arunc în poală tava cu aperitive?

— Ești eroina mea, a oftat Jana.

— Da, da. Întoarce-te la treabă înainte să se trezească lumea. Și spune-i lui Hansen să nu mai dea târcoale pe lângă toaleta femeilor. Nu o să primească niciun număr de telefon în seara asta.

Jana i-a dat onorul în zefleMEA.

— Am înțeles, șefa.

Frankie a privit-o pe Jana coborând cu agilitate scările, cu tava deasupra capului. Imediat ce Pru și Chip își anunțaseră logodna, își luase o a doua slujbă la o firmă de catering, pentru că știa cât costă să ai de-a face cu clasele privilegiate. Nu avea de gând să o lase pe Pru să îi plătească rochia de domnișoară de onoare sau biletul de avion, deși se oferise să facă asta. Frankie era hotărâtă să socializeze cu lumea bună fără ca acest lucru să fie un act de caritate din partea lor, chiar dacă urma să o coste o avere.

Și-a trecut mâna peste rochia marca Marchessa pe care ea și Pru o găsiseră în urmă cu doi ani la un magazin de lux din Village. Îi era greu să găsească haine elegante care să se potrivească formelor sale generoase. Pru și celelalte domnișoare de onoare erau niște slăbănoage. Toate blonde, subțiri, cu cupa B la sutien. Mă rog, Cressida era o excepție. Sâni ei cupa D se revărsau din rochia Marc Jacobs mărimea 34. Femeia aceea fie era binecuvântată cu niște gene incredibile, fie sâni nu erau reali, dar Frankie nu putea afirma asta cu certitudine fără să îi pipăie.

Apropo de gene bune, Frankie și-a îndreptat din nou atenția spre bărbatul în frac alb. Își ținea o mână în buzunar în acea atitudine dezinvoltă pe care bogătașii o deprind de la naștere.

La patruzeci de ani, Aiden era cel mai râvnit bur-lac din Manhattan. Nu fusese niciodată însurat și avea în palmares un lung șir de relații, dintre care cea mai lungă durase aproape trei luni. Zâmbea rar, spre deosebire de restul invitaților, care aveau întipărit pe față un rânjet fals de genul „mă bucur să te văd”. Părea să se simtă la fel de nelalocul lui cum se simțea și ea în vârtejul evenimentelor.

Pruitt i-a făcut cu mâna lui Frankie din mijlocul mulțimii. Era momentul să își îndeplinească îndatoririle de domnișoară de onoare. Frankie și-a așezat pe față un zâmbet înainte de a coborî scările pentru a se alătura petrecă-reților. Și-a croit drum printre scaunele cu tapiserie aurie și mesele de cocktail acoperite cu fețe de masă de culoarea fildeşului. E amuzant cât de bine miros bogătașii. O mulțime de arome subtile și bogate emană parcă din porii lor.

— Arăți minunat, Frankie, i-a spus Pru, sărutându-o pe ambii obraji și strângându-i mâna.

— Eu? Te-ai uitat în oglindă în seara asta? Arăți ca un fotomodel de mare clasă la o ședință foto care are ca scenariu o logodnă.

— Îți vine s-o mănânci, a spus Chip, chipeșul mire, apropiindu-se să-și sărute viitoarea mireasă.

Cei doi s-au privit radioși, iar Frankie s-a simțit în plus.

— Ar trebui să mă întorc...

— Nu înainte de a face cunoștință cu Aiden, a spus Pru, luându-și cu greu ochii de la Chip.

În secunda următoare, Chip i-a făcut un semn lui Aiden.

— E în regulă. Pot să-l cunosc la ceremonie, a spus Frankie.

— Lui Frankie nu-i plac oamenii din lumea bună, i-a șoptit Pru lui Chip la ureche.

Chip și-a petrecut, cu afecțiune, brațul pe după umezii lui Frankie.

— Bine că a făcut o excepție pentru noi, deși suntem al naibii de sofisticată.

Franchesca a izbucnit în râs.

— Ar fi trebuit să precizați asta în invitațiile la nuntă.

Hansen, ospătarul, s-a apropiat cu o tavă de croștini cu carne de vită, iar Chip a înhățat o bucată de pe tavă și a băgat-o în gură, dându-și ochii peste cap.

— Mmmm... Frankie, îți rămânem datori pentru firma de catering pe care ne-ai recomandat-o. Delicios!

Frankie i-a făcut un semn din cap lui Hansen, arătând spre tatăl lui Pru, care stătea încruntat într-un colț. Omul nu reușise să treacă peste faptul că Chipper Randolph al III-lea o părăsise brusc pe fetița lui la câteva luni după absolvirea facultății, când ea se aștepta să primească un inel. Se oferise însă să plătească toată distracția, iar Frankie era hotărâtă să se asigure că avea stomacul plin pentru a preveni orice criză nervoasă pe care foamea ar fi putut să o provoace.

— Chip. Pru.

Vocea care s-a auzit era cu o octavă mai profundă decât cea a lui Chip. Plăcută, educată. Lui Frankie i-a trecut prin cap gândul să-i ceară să citească lista de cumpărături

pe care o avea în poșetă, doar ca să-l audă pronunțând cuvântul „edamame”.

— Aiden!

Dând dovadă de o educație aleasă, Chip s-a întors către cel mai bun prieten al său pentru a face prezentările.

— Frankie, el este Aiden Kilbourn, cavalerul meu de onoare. Aiden, ți-o prezint pe Franchesca Baranski, domnișoara de onoare.

— Frankie, a spus Aiden, întinzându-i mâna. Ai un nume interesant.

Frankie i-a strâns mâna.

— Avem o Taffany și un Davenport la petrecere, și eu sunt cea care are un nume interesant?

Expresia de pe chipul lui a devenit dintr-odată și mai sobră. Era evident că nu era obișnuit să fie criticat de cineva aflat sub nivelul lui.

— Era o simplă observație.

— Era o părere preconcepută, a replicat ea.

— Uneori o părere se cere emisă.

Mâna lui era încă în a ei. Enervată, i-a strâns-o mai tare. El i-a întors gestul, iar Frankie i-a dat brusc drumul la mână.

— Deci, Aiden, a început Pru pe un ton vesel. Am cunoscut-o pe *Franchesca* în primul semestru la NYU. E genială, a avut o bursă completă și a absolvit cu un semestru mai devreme cu nota maximă. Franchesca lucrează cu jumătate de normă pentru o organizație nonprofit în timp ce urmează cursurile unui MBA.

Frankie a săgetat-o cu privirea pe Pru. Nu avea nevoie ca prietena ei cea mai bună să încerce să o vorbească de bine în fața unui dobitoc snob.

— Aiden este COO la compania familiei sale. Fuziuni și achiziții, a intervenit Chip. Nu-mi amintesc cu ce medie a terminat studiile la Yale, dar nu a fost la fel de bună ca a ta, Frankie.

Era pe punctul de a-și lua la revedere și de a încerca să găsească o altă tavă cu șampanie când DJ-ul a schimbat ritmul. Primele acorduri ale melodiei „Uptown Funk” au mânat jumătate din elita Manhattanului pe ringul de dans, de parcă s-ar fi anunțat lansarea noului model al genții Birkin.

Pru a prins-o strâns de braț.

— E cântecul nostru! a strigat ea. Să mergem!

Frankie s-a lăsat târâtă de Pru pe ringul de dans. Au început să se miște la unison urmând o coreografie creată cu doi ani înainte, după una dintre despărțirile moderat dezamăgitoare ale lui Frankie. Dăduseră gata două pizze întregi și trei sticle de vin și își petrecuseră restul serii creând o coreografie perfectă și provocatoare.

— Nu mi-am dat seama dacă te certai sau flirtai cu el, a strigat Pru, încercând să se facă auzită.

— Să flirtez? Glumești, nu-i așa? Nu sunt eu de nasul lui.

Capitolul 2

Pe Aiden îl durea capul încă din clipa în care a străbătut holul de marmură al hotelului Regency, una dintre afacerile deținute de familia miresei. Știa că o seară petrecută în compania alaiului de cavaleri de onoare și a câtorva zeci de persoane care încercau să îl însoare, să obțină bani de la el sau să îi cerșească vreun sfat gratuit nu putea decât să înrăutățească situația.

Era prețul pe care îl plătea pentru situația sa privilegiată. I-a întins cupa goală de șampanie unui ospătar care trecea pe lângă el, visând la un pahar de scotch. Știa însă că a recurge la băutură pentru a scăpa de durerea de cap nu avea cum să ducă la nimic bun în seara aceea.

— Ce zici de Margeaux? I-a întrebat Chip, arătând cu bărbia în direcția blondei înalte și zvelte asemenea unui fotomodel.

Purta o rochie aurie cu o crăpătură care îi ajungea practic până la bărbie. Era extrem de elegantă, cu o coafură perfectă și machiajul impecabil. Niciodată nu mânca și nu zâmbea în public.

— Ce-ai zice să-ți vezi de treabă? Pare să fie ca un cub de gheață în pat.

De când Chip își găsise fericirea alături de Pruitt, își asumase misiunea de a-l trage după el și pe prietenul său cel mai bun, Aiden.

— Da, e oribilă, a convenit Chip. Dar Pru a fost domnișoara ei de onoare, așa că... a rostit și a făcut o grimasă. O să-ți fac o favoare și o să trec peste Taffany.

— Mulțumesc, a spus Aiden, sec.

Femeia în cauză își schimbase numele în Taffany după ce o verișoară de gradul doi își botezase copilul Tiffany. Era petrecăreța prin excelență. Nu trecea o săptămână fără să facă obiectul tuturor bârfelor, arătându-și picioarele în rochii suficient de scurte pentru a fi purtate pe post de cămăși și coborând în fața cluburilor din SUV-urile unor staruri rock.

— Ce zici de Cressida? a sugerat Chip, făcând un semn cu paharul spre altă blondă.

Sânii ei nu puteau fi ținuti în frâu de elegantul corset. În rest, era slabă ca un schelet bronzat. Era foarte încrunțată și se plimba de colo-colo pe o rază de doi metri, urlând la telefon ceva în germană.

— Pare drăguță, a remarcat Aiden, sarcastic.

— Pare genul de tipă care ar fi în stare să-ți taie boabele și pe urmă ți-ar cere răscumpărare pentru ele, a spus Chip pe un ton vesel.

— Ce zici de Frankie? a întrebat Aiden, intrând în joc.

Și-a îndreptat privirea spre ea pe ringul de dans. Părul ei era întunecat, des, plin de bucle. Rochia simplă aurie pe care o purta îi scotea în evidență curbele generoase. Buzele sale pline schițau un zâmbet larg în timp ce râdea de ceva ce spunea Pruitt.

— Oh, e prea bună pentru tine, a declarat Chip. E inteligentă și spirituală. Ai avea prea multe bătăi de cap cu ea.

— Înțeleg ce vrei să faci, a spus Aiden.

I-a făcut semn unui ospătar și a cerut un pahar de Macallan. Unul nu putea să strice. Un pahar putea să îl ajute să se relaxeze puțin.

— Ce fac? Încerc să te salvez de o femeie care clar nu e genul tău.

— Și care anume este genul meu? l-a întrebat Aiden, regretând deja întrebarea.

— Înaltă, slabă moartă. Care nu zâmbeste și nu vorbește prea mult. Cineva care vrea să te adauge în portofoliul ei de amanți pentru a deveni mai atractivă pentru următorul potențial soț.

— Țsta nu e neapărat genul meu, a protestat Aiden. Este doar genul care nu e deranjată de un astfel de aranjament.

— Frankie ar fi deranjată, l-a avertizat Chip. Dar cred că te-ar putea face și pe tine să regreti. E o fată dată naibii, Aiden.

Aiden și-a îndreptat privirea spre femeia în cauză, care se legăna și țopăia în același ritm cu Pruitt. Se mișca precum o zeiță, ispitind muritorii cu trupul ei păcătos. Din experiența sa, femeile aveau tendința de a-și pune în evidență farmecele fie la masă, fie în pat. Iar Franchesca era genul care te atrăgea în pat.

Aiden s-a întors cu spatele spre ringul de dans.

— Când o să renunți la ideea de a mă convinge de avantajele monogamiei? l-a întrebat pe Chip.

Prietenul său a rânjit.

— Când o să găsești pe cineva care să te facă să simți ce simt eu pentru Pru.

— Sunt un Kilbourn. Noi nu suntem capabili de sentimente. Doar de fuziuni avantajoase.

— E trist ce spui, a afirmat Chip, bătându-l pe umăr.

Ospătărița, o fetișcană subțirică cu o șuviță bleumarin în părul brunet, s-a apropiat grăbită de el, cu un pahar de scotch în mână.

— Poftim, domnule Kilbourn, a spus ea în șoaptă, cu răsuflarea tăiată.

— Mulțumesc... Jana, a răspuns el, aruncând o privire rapidă spre ecusonul cu numele fetei.

Fata a rămas mută și s-a îndepărtat cu o privire visătoare.

— Vezi? De ce nu îți pui la încercare farmecul cu Frankie?

— Nu mă interesează o persoană atât de...

— Amuzantă? Inteligentă? Sexy? a sugerat Chip.

— Stridentă, l-a corectat Aiden. Dansează de parcă ar avea experiență la bară. Și probabil ar considera asta un compliment.

— Te înșeli, s-a auzit un glas ursuz în spatele lui.

La naiba!

Chip, în încercarea de a risipi tensiunea care plutea în aer, a schițat un zâmbet inocent.

— Frankie! Aiden nu te-a observat, a spus el cu subînțeles.

— Aiden nu pare genul de persoană care să observe pe nimeni cu un venit sub o anumită limită. De ce și-ar pierde timpul? a declarat Franchesca.

Tânăra nu i-a evitat privirea. Nu, ochii săi albaștri-verzui l-au săgetat până în străfunduri. Fusese un măgar. De obicei era mult mai atent în a-și exprima opiniile în locuri unde puteau fi auzite și interpretate greșit. De vină erau durerea de cap și cele trei pahare de șampanie băute pe stomacul gol.

— Pru te roagă să îi duci ceva de băut și să o salvezi de gemenii Danby. Au încolțit-o lângă scări.

Frankie a arătat spre capătul opus al sălii.

— Dacă nu vă supărați, trebuie să merg să-mi salvez logodnica. Fără vărsare de sânge, a ordonat Chip, ridicând serios un deget spre Frankie.

— Nu promit nimic, a strigat ea în urma lui, apoi s-a întors spre Aiden, aruncându-i o privire enervată. Ei bine, dacă nu te superi, și puțin îmi pasă dacă te superi, nu vreau să-mi petrec seara uitându-mă la tine.

Acestea fiind spuse, s-a întors pe călcâie și și-a dat părul pe spate cu un gest brusc.

— Așteaptă, a spus Aiden încet, prinzând-o de încheietură.

— Ia mâna de pe mine, Kilbourn, dacă nu vrei să fii un om mort când termin cu tine.

El i-a dat drumul, însă i-a tăiat calea.

— Lasă-mă să îmi cer scuze.

— Să te las?

Franchesca și-a încrucișat brațele la piept.

— Uite ce e, sunt sigură că ești obișnuit să vorbești cu servitorii și subalternii, dar îți dau un sfat. Nu cere niciodată cuiva să îți asculte scuzele penibile. Ai înțeles?

Durerea de cap îi pulsa în spatele ochilor. Nimeni nu vorbea cu el așa. Nici măcar cei mai vechi prieteni ai săi.

— *Te rog*, dă-mi voie să îmi cer scuze, a spus el, încleștându-și maxilarul.

A prins-o de cot și a condus-o spre o firidă aflată în spatele unei draperii grele aurii.

Întunericul i-a mai ostoit puțin durerea de cap și s-a ciupit de puntea nasului, sperând ca durerea să îi dispară cu totul.

— Ce-ar fi să te ajut ca să nu mai pierdem timpul? a sugerat Franchesca. Nu te obosi să-ți ceri scuze, pentru că știm amândoi că ai vrut să fii măgar, și nu mă voi obosi nici eu prefăcându-mă că te iert, pentru că puțin îmi pasă ce crezi despre mine. E bine așa?

Lângă ei era un divan tapițat cu mătase crem, iar Aiden s-a așezat. Zvâcnetul surd îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu sunt în cea mai bună formă și îmi cer scuze pentru asta.

— Încă un sfat pentru viitor. „Îmi cer scuze” nu sună la fel de sincer ca „îmi pare rău”. Te doare capul?

Schimbarea bruscă a subiectului l-a făcut să amețească. A închis ochii și a încuviințat dând din cap.

— Migrenă? a insistat ea.

A ridicat din umeri.

— Posibil.

Frankie a mormăit ceva, iar el a deschis ochii și a privit-o cum căuta ceva în poșetă.

— Poftim, a spus ea, întinzându-i două pastile. Sunt luate pe rețetă.

— Iei și tu?

— Nu, dar Pru le ia când e stresată. Nu am vrut să se chinuie la petrecerea de logodnă încercând să nu vomite.

— E foarte amabil și prevăzător din partea ta.

— Sunt domnișoara de onoare. Intră în atribuțiile mele. Ia-le ca un copil cuminte.

El a ridicat paharul, dar ea l-a oprit prinzându-l de încheietură.

— Nu fi prost. Alcoolul agravează situația.

I-a luat paharul din mână și și-a scos capul de după perdea. A auzit-o fluierând scurt și, o secundă mai târziu, i-a mulțumit cuiva spunându-i pe nume și i-a întins un pahar cu apă rece.

— Îi cunoști pe cei de la firma de catering? a întrebat-o, făcând conversație în timp ce înghițea pastilele.

— Lucrez la firma de catering. Am două slujbe. Asta e seara mea liberă, a declarat ea, provocându-l parcă să o acuze de ceva. Vrei să-ți chem un Uber? s-a oferit ea brusc.

— Am mașina jos.

— Nu mă surprinde.

— De ce ești amabilă cu mine? a întrebat Aiden, masându-și tâmpla.

— Poate că vreau să-ți scot pe nas faptul că ești un măgar. Sau poate că tocmai ți-am dat două pastile anticoncepționale în loc de medicamente pentru durerea de cap doar ca să te văd suferind.

— Poate că aş merita asta.

Perdeaua s-a mişcat, iar ospătăriţa cu şuviţa albastră şi-a vârât capul înăuntru.

— Ți-am adus sucul acidulat, a șoptit ea.

A făcut ochii mari când l-a zărit și s-a îndepărtat mergând cu spatele.

— O intimidiez, a remarcat Aiden după plecarea ospătăriței.

— Noroc că ești chipeș și bogat, pentru că personalitatea clar nu e punctul tău forte. Poftim, bea asta. Cafeina o să te ajute.

A dat pe gât băutura și și-a sprijinit capul de spătarul canapelei.

— Mulțumesc.

Îl ajuta după ce îl auzise insinuând că are experiență ca dansatoare de striptease. Era un nemernic și se întreba când și cum ajunsese așa.

Frankie i-a luat paharul din mână.

— Stai aici până își fac efectul, i-a poruncit și a dat să plece.

— Unde pleci?

— Mă întorc la petrecere ca să-mi fac numărul de dansatoare la bară în fața celor mai căutați burlaci.

— Îmi pare rău că o să ratez asta.

— Ține-ți gura, Kilbourn.